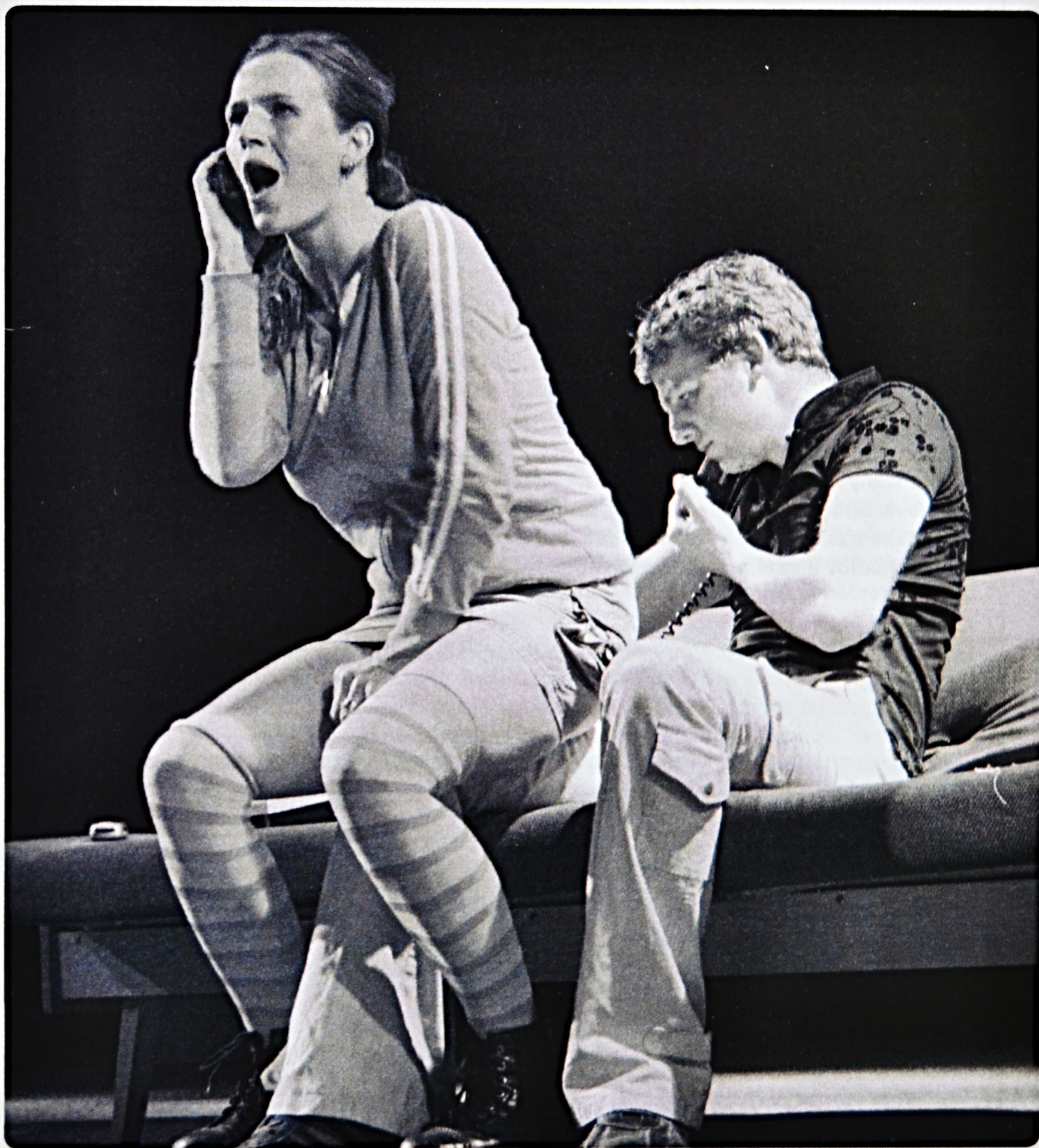


THE SANDY TIMES

Celostátní přehlídka mladého a experimentujícího divadla
ŠRÁMKŮV PÍSEK 2007

č.3



Divadlo la Rotta Holešov

Pochybnosti otce Browna

CHTĚLI JSME I ZEMŘÍT JAKO HEMINGWAY

Rozhovor s autorem a režisérem Pavlem J. Chmelíkem

Odkud jste brali inspiraci při tvorbě hry? Z místní knihovny?

Hru jsme napsali s mým kamarádem Alešem Maděrou, jinak kapelníkem zlínské rockové skupiny O 18 měsíců později. Čas od času spolu něco napíšeme, Pochybnosti otce Browna ale vznikly už na začátku devadesátých let. Tehdy jsme byli podstatně mladší a do knihovny jsme chodili hodně, vnímali její atmosféru a hodně četli. Spousta věcí v inscenaci pochází z díla Ernesta Hemingwaye. Toho jsme měli rádi, byl to pro nás symbol chlapství a my jsme chtěli být ve všem takoví jako on. Chtěli jsme i zemřít jako Hemingway. K tomu se připojily věci, které jsme pozorovali kolem sebe, nejružnější postavy, jako třeba On – stylizovaný typ čtenáře, který je něčím charakteristický. Vždycky nám připadalo úsměvné, když byl někdo hodně extrémní a hodně vybočoval. Jinak tam najdete prvky našeho oblíbeného monty-pythonovského humoru nebo i dadaismu či surrealismu. Chtěli jsme udělat věc, která je na jedné straně parodií, situační komedií, ale kde jsou i jiné věci, které lze najít mezi řádky...

Jaká je divadelní zkušenost členů souboru?

Divadlo je poměrně mladé, vzniklo v roce 2003. Založil jsem ho po svém odchodu z Malé scény Zlín po smrti paní režisérky Navrátilové. Pár lidí se mnou tehdy odešlo do Holešova. Spolupracujeme s Městským divadlem ve Zlíně i s Malou scénou, takže se amatérská scéna hodně propojuje s tou profesionální. Divadlo la Rottal dnes podporuje město Holešov a časem by se mělo posunout až do poloprofesionální či profesionální roviny.

A název souboru?

Jmenujeme se podle Rottalů, významného šlechtického rodu, který v minulosti ovládal náš region.

-aku-



Jak to vidí...

Marcela Kočová

Sympatické. Indián, Rocker, dědek svižné strhující. Ale vše jakoby jen v jednom rozměru. Nenacházela jsem intelektem ani prožíváním něco, s čím bych si mohla hlouběji zasynchronizovat. Možná, že promíchání replik v druhé části byl pokus o delší dosah načrtnutých setkávání, ale

vyzněl mi jako pohazování šutříků do rybníka. Strhly mě až upřímně rozjařené „Brown“ kreace na závěr.

Lukáš Nozar

Myslím, že je již celý Holešov cítuje, tak jako Monty Pythony cítuje celý svět. Pochybnosti otce Browna jsou asi závislé na svých inspiračních zdrojích, ale na mé zábavě to ovšem skoro nic neubíralo.

ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Karel František Tománek

Na začátku jsem se snadno zorientoval, věděl jsem, že jsem v knihovně. Pak přišla série událostí, která znejišťovala a nastolovala otázky, co je realita, co je sen, co je dadaistická hříčka. Představení mě jako diváka strhlo, ale jako ten, kdo má o něm referovat, jsem upadl do zmatku. Ve chvíli, kdy v představení nastal taneční rej, který přesáhl do hlediště a strhl diváky, měl jsem také radost, ale nevěděl jsem, co se děje.

Jan Císař

Je pravda, že se mi v představení řada věcí neskládala. V jisté chvíli jsem získal pocit, že se nám říká, abychom nečetli a nechodili do knihovny. Celou dobu jsem si kladl otázku, zda je název inscenace jen náhoda, nebo jestli má použití Chestertonova titulu nějaký smysl. Řešil jsem, jestli můžu to, co se děje na jevišti, chápat přes chestertonovský svět, svět páter Browna, který řeší věci všedního dne s hlubokou křesťanskou pokorou, s tím, že zázraky jsou součástí našeho světa.

Alena Zemančíková

Soubor se dopouští různých kvaziliterárních rozborů, i když jsou parodické. Pak se nemůže divit, že si někdo řekne: aha, a co to má společného s Chestertonem? Některá témata vybízejí k zamyšlení – například: když mají všichni stejné číslo, znamená to, že všechny postavy jsou jeden člověk? Nejsme jako diváci přesvědčeni, že má soubor všechny tyto záležitosti vyřešeny. Pak mě napadlo, jestli to vlastně není kabaret, kde literatura hraje roli záminky k dělání legrace. Pak by to ale lépe fungovalo, kdyby bylo rozhodnuto, jestli je to literární kabaret, nebo jestli je to komedie, fraška, která by měla mít dramatickou stavbu.

Ján Šimko

Největší problém je nerozhodnost. V představení byla řada míst, ze kterých by se dala vytvořit dobrá čísla. Scéna byla realistická, až naturalisticky popisná. Proto mi například tak dobře fungovala postava indiána, který do scénografie vůbec nesedl.

Franta Zkratka: „Každý máme svoje muchy!“

Evrybáby Plzeň Sedmá sedí u stolu...

SNAD JEN ROMAN JE TAK TROCHU FEMINISTKA...

Rozhovor se dvěma Evrybábami, Hankou a Janou

Založily jste soubor jako studentky pedagogické fakulty v Plzni...

...potkaly jsme se tehdy v prvním ročníku, kdy jsme chodily na certifikát dramatické výchovy k Romanu Černíkovi. Jsme vlastně celá jedna ročníková skupina.

Nápad zkusit si divadlo vzešel od vás, nebo od Romana?

Dostaly jsme nabídku jet na divadelní seminář do Rakouska. Tématem toho ročníku byla rodina. Byla to pro nás výzva. Během týdne jsme tenkrát daly dohromady kratičké představení. Tak se z nás stal soubor.

Zabývali jste se velmi intimními dívčími tématy. Jak to fungovalo pod vedením režiséra – muže?

Docela jsme si zvykly. Roman na to má talent a nikdy na to nejde násilně. Vždycky přijde a řekne: „Mohli bychom zkusit...“ nebo „Zkuste napsat nebo přinést...“, my to uděláme a on pak řekne: „Co kdyby se to tam použilo...“, zkusíme, jak by to vypadalo...“ Už v tom prvním představení z Rakouska jsme říkali osobní věci týkající se třeba rodičů a prarodičů, takže to pro nás teď nebylo tak nové. A taky jsme viděly jiná představení, kde se takové postupy objevily a ověřily jsme si, že to má svou sílu a přestaly jsme se toho tolik bát.

Měly jste prostě touhu sdělit ty věci divákům, nebo to pro vás plnilo i jakousi „therapeutic-kou“ funkci?

Je pravda, že některé z holek to vnímaly i tak, že jim to pomohlo s určitými věcmi se vypořádat.

V inscenaci se objevuje celá řada textů, od moudrostí přírodních národů a lidových říkad a až po záznamy z deníků, odposlechnuté rozhovory nebo statistická data. Jak probíhalo shromažďování tak rozsáhlého materiálu?

Na začátku jsme si řekli, z jakých všech zdrojů bychom mohli čerpat. Věděli jsme, že tam chceme takové ty osobní věci ze života, ale i tu statistiku – porovnání naší situace se skutečností. Začínaly jsme tím, že jsme si hrály jako děti, krásně jsme si zabíly s říkadly nebo při skákání přes gumu... Slyšely jsme vlastně od dětství do dospělosti.

Jak vnímáte, že se v souvislosti s vaším představením mluví o genderové problematice a feminismu?

V naší skupině pořád probíhá boj. Někdo o něčem takovém nechce ani slyšet, někdo tyhle věci vnímá. V zásadě ale tu inscenaci takhle vůbec nebereme. Rozhodně nejsme žádné feministky. Dokonce ani Roman..., i když... no snad jen Roman je tak trochu feministka... Ale je fakt s podivem, že to mezi námi vydrží – jeden chlap mezi devíti ženskejma! Teď jsme poprvé vyjeli bez Romana. Přicházely od něj ale další a další starostlivé zprávy... no zkrátka bojí se o nás...

-aku-



Jak to vidí...

Marcela Kočová

Zvláštní, trochu příjemné a trochu bolestné. Takové kolébání mezi křehce intimním a odtažitě věcným. Obraz svatby a proměny v ženu „pod čepcem“ byly výtvarně moc krásné. Snad mě trochu mrzí to smutné

vyznění dospělosti. Jakoby to byl víc nějaký apel za křivdy, které se ženám kdysi děly a leckde pořád dějí. Napadlo mě, jak by to vyznívalo, kdyby byly všechny dívky oblečeny spíše stejně. A třeba by verše byly rozděleny tak, aby každá představovala jiný hlas ženskosti. Takhle sice každá vypadala jinak, ale výrazem mi splývaly v „dívčí dav“. Ale i tak prima.

ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Jan Císař

Představení je taková zvláštní koláž sestavená jednak z různých čísel, která jdou za sebou, od jakýchsi rituálních věcí až po sociologickou statistiku, jak je to u nás s manželstvími. Každé číslo má svou specifickou tematiku. Všechno je pak spojeno tématem ženského osudu. Nejsem si úplně jist, jak se například pohybová složka stýká s tím, o čem soubor vypráví. Soubor také pracuje s předměty jako s určitými symboly (jablka, hrníčky, peříčka...). Tato linie byla pro mě nejzajímavější. Otázka je, zda výběr a řazení té koláže je vždycky adekvátní a odpovídající.

Alena Zemančíková

Co je vlastně tématem inscenace? O čem nám to ženské společenství vypovídá? Inscenace je při představování ženského údělu vlastně dost krotká, nepolemizuje se společností. Nekonfliktním, vysoce estetizovaným způsobem nám nabízí pohled na ženský úděl. Dalo by se říct, že je to představení velice ženské, dobírá se cíle ženskými prostředky, se kterými ale samo jemně polemizuje. V jedné věci se dotýká něčeho, co není jen biologické – podle mě totiž velmi polemizuje s křesťanskou kulturou. Když se dívka obléká k obřadu do kostela a zároveň se hovoří o ženské obřizce, tak se mi říká, že se naše kultura chová k ženám stejně krutě jako nějaká kultura africká. V tom si myslím, že je představení velice radikální a společensky angažované.

Karel František Tománek

Potkávají se dvě roviny. Jedna je faktografická, to jsou ty statistické údaje, které působí, jako že vypovídáme o společnosti jako celku. Druhá je osobní, vypadá to, jako by text vycházel ze zkušenosti hereček. A třetí věc jsou ty odlitky a až antická socha ženy. Pro mě v představení existuje napětí mezi těmito prvky. Kdyby rovina, která pracovala s faktografickými údaji, neexistovala, mohlo by představení být jemnější.

Ján Šimko

Na scéně bylo osm žen, což samo o sobě působí jako silný obraz. Byl jsem ale dost rozpačitý kvůli jedné věci. Připadá mi, že si soubor k tématu nabral příliš mnoho materiálu, od různých stereotypních básní, přes symbolický materiál používaný na scéně. Najednou mi z představení vzniká guláš, který nevypráví o ničem. Kdyby soubor zůstal u osobních výpovědí, zřejmě by se to velmi vyčistilo. Další problém pro mě byla pseudoritualizace. Ve spojení s ostatními prvky mi celé téma vlastně zdětinštělo. K jablku – když soubor používá tak profláknutý symbol, chce to najít nový způsob, jako ho ozvláštnit.

Franta Zkratka: „Koukej si ji vzít! Koukej si ji vzít!“

Cyranovy boty Brno Vlak

VLAK V RYTMU A POHYBU

Rozhovor s režisérkou Věrou Bělehrádkovou

Je soubor Cyranovy boty rozdělený na pohybovou a rytmickou sekci, nebo jste si rozdělili role jen pro tuto inscenaci?

Soubor je rozdělený na tři části, jedni jsou tanečníci, druzí hrají na bubny a jsou zaměřeni na rytmicko-pohybové záležitosti a třetí je integrovaná taneční skupina. Vlak ale vytvořila sekce hrající na bubny. Ale ti, co bubnují, také stepují a naopak - střídají si úlohy.

Vyprávíte svůj příběh především zvukem. Jak se zrodil takový nápad?

Začalo to někdy v roce 2001, byla jsem inspirovaná skupinou Stomps. První projekty byly jen dvouměsíční, sehnala jsem lidi, měla jsem jen trochu rozpracovaný nápad nebo téma a společně jsme to dotvořili. Dnes už skupiny působí celoročně a jsou součástí souboru. Divadlo, které se vyjadřuje přes rytmus, mě prostě zajímá. Ve všech představeních používáme bubny djembe, ale i basové bubny a další nástroje.

Vzniká takový tvar z improvizací, nebo je na začátku jasný koncept?

Vždycky přijdu s nějakým tématem, většinou už mám jasný děj a rozvrženou strukturu, rozdělení do situací. Ty pak vyplňujeme rytmem. Improvizujeme až ve chvílích, kdy řešíme, jak dlouho určitou věc hrát, na jaké nástroje, co tam udělat herecky... Čistě z improvizace jsme zatím nikdy nevycházeli.

-aku-



Jak to vidí...

Lukáš Nozar

Bylo to mnohohlavé představení, kterému bych byl ochoten tleskat s radostí, jen kdyby ho hrály patnáctileté děti.



ODPOSLECHNUTO NA DISKUZÍ S POROTOU

Ján Šimko

Problematické pro mě byly momenty pantomimického a kostýmového doilustrovávání. Pantomima sama o sobě byla naivní a zbytečně ilustrativní. Kdyby v představení nebyla, možná bych měl více prostoru pro fantazii, proto, abych si věci sám domýšlel.

Alena Zemančíková

Neřekla bych, že je to minimalistická inscenace. Pro mě je to poetické představení, které poukazuje na železnici jako na kulturní fenomén. Ale ztotožňuju se s tím, že v některých okamžicích je divadelní akce příliš popisná.

Karel František Tománek

Pro mě to bylo příjemné setkání. Rytmická sekce vytváří sama o sobě velkou kvalitu inscenace. Otázka je, co je přívěskem, doplňkem té rytmické sekce. Pro mě jsou to dvě věci, které by mohly existovat samostatně, ale ta druhá, která se odehrává ve vlaku, mi přijde méně zajímavá.

Franta Zkratka: „./**/./**/./**/./**/./**/./**/..“

Kontaktérský divadelní spolek VOLNÁ ASOCIACE Příbyslav Jakz Praku

MĚLI JSME JI JAKZ PRAKU

Rozhovor s režisérem Dominikem Linkou

S vaším souborem jsem se dnes setkala poprvé. Můžete mi o něm něco prozradit?
Dali jsme se dohromady před třemi lety, kdy u nás v Příbyslavi probíhalo výročí filmového klubu. Tak jsme si řekli, že bychom místo filmu mohli také zahrát divadlo. Proto jsem po hospodách posbíral kamarády, našel jsem text od Borise Viana Rozruch v Andénách, se kterým jsme tu mimochodem byli před dvěma lety. Rok na to jsme se pustili do dalšího Vianova textu Podzim v Pekingu, ale ten už byl na soubor až příliš vianovský. Tak jsme hledali něco jiného a na začátku roku jsem objevil Janu z parku Davida Drábka.

Z Jany z parku jste udělali Jakz praku...

Jakz praku jsme vymysleli, když jsme ji jakz praku měli. Takže to více než z textu vyšlo právě z toho alkoholu, který jsme vypili.

A v čem je podle vás vaše inscenace experimentující?

No, to je těžká otázka... U nás v Příbyslavi jsme experimentující proto, že tam působí několik tradičních ochotnických souborů, které už 150 let hrají Lucerny a Maryši. Já se ale snažím dělat s mladými lidmi a jinak. V širším kontextu je naše práce ale samozřejmě běžná.

Proč se váš divadelní spolek jmenuje „kontaktérský“? Koho chcete kontaktovat?

To by mohlo být trochu zavádějící. Je to jen fór. Nechali jsme se inspirovat Vesmírným lidmi, což jsou podle nás naprostí blázni. Oni jsou kontaktéři vesmírných lidí a my jsme kontaktéři jen tak.

-bez-



ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Ján Šimko

Původní text se snaží o výpověď o naší společnosti, o zprofanizaci všeho posvátného. Soubor jako by rezignoval na všechna ta velká poselství textu. Zaměřil se na typy, na jednotlivé hlášky, což je cesta, jak vytvořit mnohem komičtejší inscenaci, než autor původně zamýšlel. Je tu zásadní posun oproti původnímu textu. Vynořují se ale problémy a nezodpovězené otázky. Postrádal jsem hlubší ponor do tématu. Jeviští tvar je nahozený, stálo by za to, se na něj ještě podívat, ujasnit si, co je hlavní téma, a pak ho na jevišti pořádně „prodat“. Na scéně máte například DJe, ale v podstatě ho využíváte jen k 30tívteřinovým vstupům, což je škoda.

Alena Zemančíková

Inscenace by si zasloužila nový režijní pohled. Scény nemusejí navazovat lineárně, mohou se prolínat, překrývat. Třeba postava DJe, to je v podstatě vážná chyba – je to černý anděl, démon, v inscenaci bychom na něj měli být připraveni.

Karel František Tománek

Struktura textu je velmi složitá. Tři čtvrtiny se odehrávají v minulosti, teprve s příchodem nové Jany se ocitáme v přítomnosti. Inscenace pro mě jako pro diváka byla náročná na udržení pozornosti a kontaktu se souborem. Jednotlivé scény a mikrosituace mi mírně splývaly.

Franta Zkratka: „Nerada bych to zakřikla, ale někdo mě osahává.“

Spolek (a)MAŤÁK Pardubice

Shopping and Fucking

DO JEDNOHO ŘEKLI, ŽE UKÁŽOU, A NEHNULI SE ANI O PÍŇ
Rozhovor s režisérem Petrem Koubou

Jak je tento i v metropoli poměrně kontroverzní titul přijímán v Pardubicích?

Publikum v Pardubicích na nás reaguje dobře a musím říct, že se nám doposud nestalo to, co se nám stalo tady, že by někdo odešel v průběhu představení. Je pravda, že se stává, že o přestávce odejde několik málo lidí ze sálu a protože máme malý sál, tak to poznáme, ale vesměs nemůžu říct, že bychom se setkali s negativními reakcemi.

Zažili jste někdy nějaké extrémní reakce? Myslím tím vykřikování během představení, stížnosti a tak podobně...

Při tomto představení se nám to doposud nestalo. Jednou se nám podobná věc stala při představení Vagina monology, kdy jeden z diváků odcházel ze sálu za hlasitého nesouhlasu, ale u Shoppingu ne.

V hlasovém upozornění před představením prezentujete váš projekt 4 x 4. Můžete nám o něm prozradit něco bližšího?

Měly by to být čtyři hry o sexuálních menšinách. Další věci, které bychom chtěli připravovat jsou Abraham, Noc šelem a Svět podle lesby, abychom se dostali i k ženské problematice.

Myslím, že to je velmi odvážný počín na poli amatérského divadla. Nebojíte se, že přijdete o diváky?

Nebojíme se toho, protože jsme soubor, který je poměrně širokozáběrový. Takže na našem repertoáru se objevuje i klasika (např. Jak je důležité mít Filipa) a dokonce jsme svého času hráli i pohádky.

Jak reagovali herci na zkoušení hry s takto vyhraněnými naturalistickými situacemi?

Naprosto úžasně. Obdivoval jsem kluky, protože u nás v divadle je kontakt s diváky naprosto bezprostřední – vzdálenost mezi první řadou a herci je asi metr. Dal jsem jim na vybranou – buď budeme předstírat, že se něco děje, nebo budeme věci ukazovat. Kluci do jednoho řekli, že ukážou, a nehnuli se ani o píď.

-vok-



ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Ján Šimko

Text vznikl přibližně před desítkami lety a zapůsobil ve své době velmi výbušně. Inscenace pardubického souboru dokazuje, že hra může fungovat i s odstupem času. Souboru se vcelku podařilo interpretovat dialogy a situace, ale některým výstupům chybělo dointerpretování. Soubor se rozhodl pro interpretaci vypovídající více o stavu společnosti, než o vztazích mezi postavami. Např. u vztahu mezi Lulu a Robbiem už to trochu skřípalo. Vztahy by si zasloužily vykreslit plastičtější. Další věcí, která trochu skřípala, byly přestavby, které narušovaly kontinuitu děje.

Karel František Tománek

Herecké výkony mě zajímaly mnohem více než samotný text. Ten jsem bral skoro až jako záminku, abyste si mohli něco na jevišti vyzkoušet. Schopnost herců existovat na jevišti ale byla úplně úžasná.

Alena Zemančíková

Důraz na sociální polohu docela vítám. A teď něco čím jsem překvapila sama sebe: došlo mi, že je to vlastně docela komerční hra. Například takový český Viewegh se od toho Ravenhilla moc neliší.

Jan Císař

Inscenace není žádný experiment, mohla by se hrát na kterékoli přehlídce. Máme jinou evropskou dramaturgii, která je mnohem experimentálnější. Toto divadlo je bytostně realistické.

Franta Zkratka: „Pravidlo číslo jedna: nevěř smažce, protože smažka je kurva.“

Divadlo Kámen

Kámen

POZITIVNÍ, ŽE SE Z TOHO ZBLÁZNÍŠ

Rozhovor s režisérem Petrem macháčkem

Kámen je remakem starší hry. Proč jste se k ní vrátili?

Je to první hra, se kterou jsme začínali, je stará osm let. Vrátili jsme se k ní proto, že jsme si před osmi lety řekli, že to neumíme zahrát, a teď jsme si mysleli, že už to možná umíme aspoň trochu líp. Druhý důvod je možná ještě důležitější. V poslední době jsme hráli takové legrační společensko-kritické karikatury a tady jsme chtěli nasadit linku, která jde hloub.

Nebudu předstírat, že jsem úplně pochopil, o čem hra je, nicméně můj pocit z ní je velmi depresivní, šla na mě z ní dost beznaděj...

My se tím vlastně nezabýváme, jestli to má být depresivní, nebo ne. Ono to nějak vyleze. Souhlasím s tím, že když si člověk přečte text, tak je spíš depresivní, protože nový román taky není zrovna veselý. Robbe-Grillet není legrační, i když má prvky, ze kterých se člověk může světem potěšit. Ale většinou vyznívá spíš do negativna.

Kámen je tedy tvoje úplně první hra. Pamatuješ si, za jakých okolností ten text vznikl?

V zásadě si myslím, že jsem četl toho Robbe-Grilleta, jeho vlastní životopis. A pak jsem najednou byl u moře na kamenech a tam jsem napsal jádro téhle hry. Pálilo slunce a valily se vlny, všechno bylo hezky plynulé, byla tam atmosféra, že se něco děje a děje se to pořád dokola a plynule... Tam to vzniklo.

Po letech ses vrátil ke své prvotině, abys ji udělal lépe než poprvé. Z toho, co říkáš, vyplývá, že zase nejsi spokojený. Plánuješ do budoucna ještě třetí návrat ke Kameni?

Já nevím, jestli ta hra nemá nějaké podstatné vady, které přetrvávají, i když by se to udělalo ještě líp. Takže nevím, jestli bychom do toho ještě jednou šli, ale v úvahu to přichází. A konečně, když už se tak jmenujeme, tak to není vyloučené. Mimochodem, naše příští hra bude hodně pozitivní, tak pozitivní, že se z toho zblázníš.

- dav -



Jak to vidí...

Lukáš Nozar

Být hloupý divák znamená, na otázku: „Líbil se ti Kámen divadla Kámen?“ dát odpověď: „líbil ale nevím proč“. Snad to není příliš velká hanba být potěšeným a hloupým divákem divadla Kámen.



ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Karel František Tománek

Petr Macháček využívá herce, zvuk nebo projekce jako jednotlivé komponenty, kterými na jevišti posouvá. Já jako divák se s postavami a příběhem nemám šanci ztotožnit, neustále jsem intelektuálně zaměstnaný. To všechno dohromady vytváří zajímavou strukturu. Můj divácký prožitek je takový, že se v průběhu inscenace ztrácím, zoufale se snažím inscenace se zmocnit a získat nad ní vládu. Všechny moje schopnosti popsat to selhávají, kromě subjektivního pocitu.

Jan Císař

Macháček popírá teorii, že narace na divadle nemůže existovat, protože zatímco narace rozvíjí událost v čase, na divadle se události rovnou dějí. U divadla Kámen jako divák trpím, jako teoretik divadla mám neobyčejnou potravu. Macháček je ve formě precizní, myslím, že to dál už nemůže jít. Divadlo se děje, ale Kámen ho vypráví. Macháček je takový Balzac českého divadla.

Ján Šimko

Viděl jsem od souboru druhou hru. Kámen nastoluje vlastní logiku ve všech jevištních prostředcích. Chvilí jsem si pospal, ale to беру jako přirozenou součást takové produkce. Nedomáhal jsem si přesně poradit s přestavbami a také s projekcemi, které byly umístěny na okraji scény.

Alena Zemančíková

Čtení textu ve mně vzbudilo velká očekávání. Inscenace je pro mě ale duchamorná. Je mi to líto, protože mi duchovně konvenuje a já si jí velmi vážím. Ale člověk při sledování inscenace trochu strádá.

Franta Zkratka: „Pojedete do Hrááádce!“

Krvik Totr Praha Produkt

IMPROVIZUJEME JEN V PŘÍPADĚ NOUZE

Rozhovor s Tomášem Koutem, jedním s autorů, režisérů a herců...

Jak bys našim čtenářům představil váš soubor?

Na Šrámkově Písku jsme byli poprvé a doposud naposled před čtyřmi lety. Tenkrát jsme propadli, takže není na co vzpomínat. Jsme soubor z Prahy, hrajeme divadlo v podobě takovýchto scének, koláží, kabaretů – stále hledáme ten správný termín – už asi pět let. Ale s kolegou Petrem Novotným, se kterým texty píšeme a posléze realizujeme, vyvíjíme tvůrčí činnost už asi 15 let.

Na co se váš soubor soustřeďuje?

Kromě podobných scénových večerů, jako je Produkt, máme za sebou i dvě autorské hry a v pondělí 28.5. nás v pražské Akropoli čeká premiéra naší třetí autorské věci, která se bude jmenovat Továrna. Všechny srdečně zveme!

Jak vznikají tyto vaše „kabarety“?

Musíme se s Petrem sejít, že už je zase třeba něco napsat a při tom psaní různě improvizujeme a oba dva zapisujeme texty. Samozřejmě funguje právo veta, protože jinak by to snad ani nešlo. Když to dopíšeme a zpracujeme, tak to vrháme mezi herce a pak s tím nějak pracujeme. Ale na jevišti neimprovizujeme, pevně se držíme toho, co bylo napsáno a nazkoušeno – oba dva s Petrem si rádi hrajeme s jazykem a stojíme si za přesným zněním našich textů.

Co znamená Krvik Totr?

To je oblíbená otázka a divím se, že přišla jako poslední, většinou chodí jako první. Takže – K jako Krása, R jako Rozervanost, V jako Vypočítavost, I jako Intelligence, K jako Krása, T jako Tvořivost, O jako Obrazotvornost, T jako Tvorba a R jako Rozervanost.

-vok-



Jak to vidí...

Petr Macháček

Potvrzení, že když se to umí, dá se hrát libovolná kravinka a vyzní to krásně – na straně všeobecného veselí i na straně neúprosné logiky. Prostě dobrý. Pozor jen

chvillemi, v mikrookamžicích, jsem se cítil uražen náznakem fóru pro středostavovského diváky.

Lukáš Nozar

Výborně, páni N&K a manželé Ciešlarovi, dosáhli jste u mě třpytu a to je vrchol Vašeho blyštivého žánru!



ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Jan Císař

Je to chytré, je to vtipné, ale na druhé straně je to divadelní. Mně si soubor získal už rozvíčkou a úplně nejvíc se mi líbily mužské sbory. Soubor má schopnost jít přes rampu a pracovat s divákem.

Alena Zemančíková

Spíš než kabaretem bych to nazvala besídkou a vůbec to nemyslím zle. Kabaret přece jenom ve své tradici má nějakou takovou až zlou polohu. Soubor se jen drobně rouhá, ale pořád je to na úrovni nedělní školy, z čehož si zároveň dělá legraci. Je to takové hraní si s určitými prvky infantilnosti. Což není výtkou, ale vzdaluje to inscenaci kabaretu.

Franta Zkratka: „Padouchu, prokopls mu plíci.“

J.S.T.E Artyžok a DRED Náchod

Dekalog: Netřesk a Křížaly

NEJRADŠI BYCH VŠECHNO HRÁL JENOM JEDNOU

Rozhovor s režisérem Ondřejem Pumrem

Tvorba vašeho souboru se podle mě pohybuje na rozhraní výtvarného umění – materiálových events, akcí či performancí – a divadla. Kde vy sami sebe vidíte a jaká cesta vás dovedla k vašemu způsobu vyjadřování?

Pro nás je to skutečně na pomezí. Na začátku jsme chtěli dělat divadlo, ale jeho podoba pak přirozeně vyplynula z mého výtvarného a performančního zaměření. Kromě toho si myslím, že je to správnější cesta divadla než ta ukecaná, zbytečně verbální... Dosti Shakespeara! A dosti a dosti inscenování Shakespeara jakoby po modernu. To je slepá ulička. Divadlo pro mě má být podívaná, mix všeho možného, co se nám nabízí. Slově já dneska moc nevěřím.

Máte v tom směru nějaké inspirační zdroje, třeba i z výtvarného umění?

Nejvíce je to asi naše zamilovanost do Polska a do takových těch divočin, jaké dneska dělá Farma a v Polsku Gardzienice nebo jaké dělal Grotowski... Po výtvarné stránce to vychází spíše z vlastní výtvarné činnosti, ale jistě i z mého vztahu ke konceptuálnímu umění.

Když vás sleduju v průběhu let, mám pocit, že přibývá vážných a duchovních témat na úkor něčeho, co se někdy jevílo jako prvoplánová provokace...

Ale ta provokace tam je pořád! Ta mě baví, protože dodnes nechápu, jak je možné, že se lidi nechají tak snadno a zbytečně vyprovokovat. Používáme provokaci dost často, i v Dekalogu. Někdy jí dám úmyslně přednost, i když vím, že by tam mělo být něco jiného. Odmítám ale, že by ta provokace byla prvoplánová. Byla vždycky naprosto promyšlená, na úkor něčeho, co by tam někteří diváci rádi viděli.

Možná to souvisí i s tím, že diváci mívají problém vám porozumět. Zabýváte se tím? Vadí vám to? Nebo úmyslně necháváte prostor pro fantazii?

Určitě to pro diváky musí být těžké. A my jim to nijak neulehčujeme. Ale opravdu nechápu, že se lidi ještě dneska naštvoou. My přece neděláme nic nového, všechno už tady bylo. Proč po pěti, dvaceti nebo třiceti letech naštve diváky znovu to samé? Rád si do lidí štípnu. Jedině bych se snad chtěl našim percipientům omluvit za to, že jim to někdy ztěžujeme takovou tou nenazkoušeností, ale my to prostě nejsme schopni s naším anarchistickým přístupem zorganizovat.

Třeba vaše loňské představení tady na Šrámkově Písku, které jste podle všeho nedohráli do konce?

Ono je to opravdu pokaždé dost jiné. Proč jednotlivá představení srovnávat? Osobně bych nejradši všechno hrál jenom jednou. Nevidím smysl v dalším opakování. Prostě klasický princip performance.

Silně ve vašich představeních vnímám humor, ale třeba dneska se nikdo moc nesmál. Chcete, aby se diváci smáli?

Určitě. Je tam humoru dost. Mám ale rád to pomezí, kdy si diváci nejsou jistí, jestli je to komedie nebo tragédie, jestli tam ten vtip opravdu je...

-auk-

Jak to vidí...

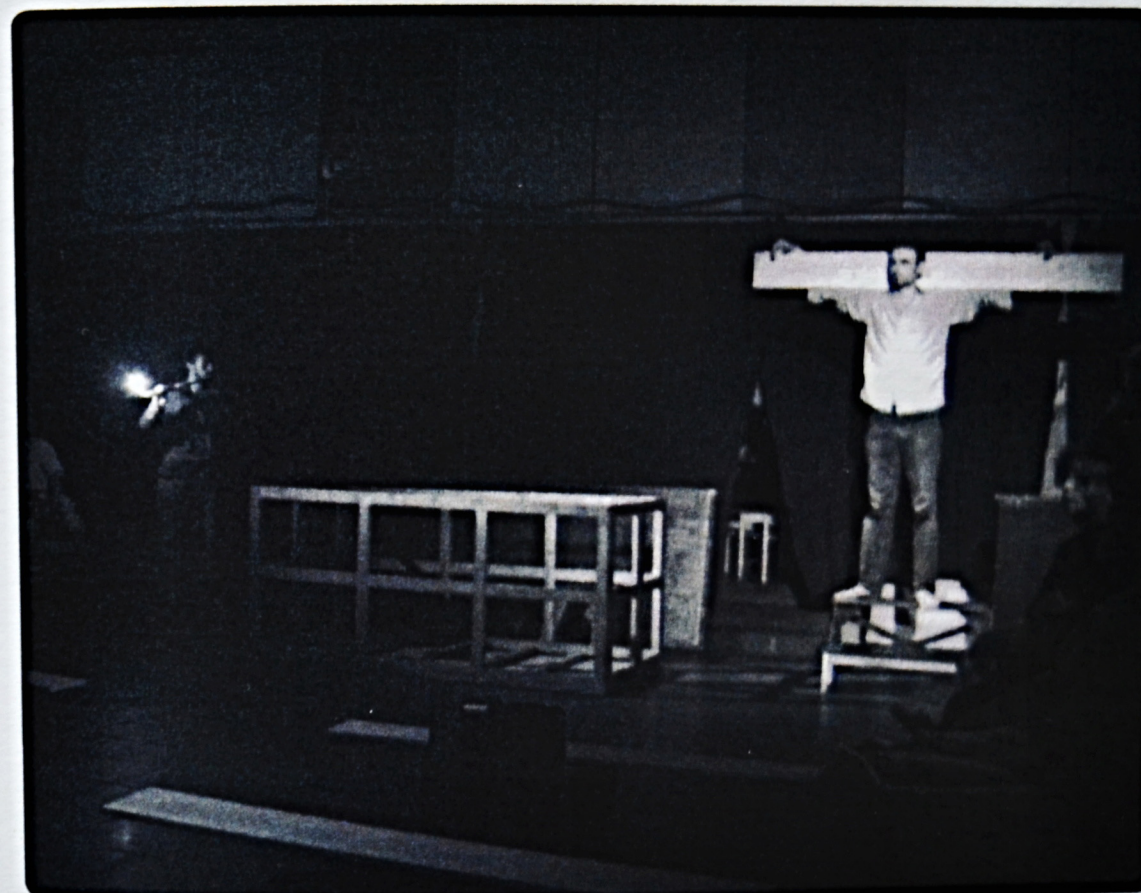
Petr Macháček

Celkem dobré, ale na tak ambiciózní projekt by to muselo 10x lepší. Nebo kdyby to mělo jen 1/10 těch sílených ambicí. Muselo by to mít hlavně mnohem lepší text a myslím, že i více vzhledu do tématu. Jenomže: díky Bohu za takováto představení, právě proto, že kašlou na divadelní jistoty a že mají ty šílené ambice. Lepší nezvládnuté toto než precizně zvládnuté scénky pro středostavovské diváky.

Lukáš Nozar

Dekalog aneb deset zastavení Páně Pumrových aneb avantgarda reformuje křesťanství a křesťanství avantgardu. Včera jsme viděli část Netřesk aneb problémy

jedné církevní komunity řešené odgrotowskovanou liturgií a Křížaly aneb požití a život jako křížová výprava, s radikální interpretací Kristovi oběti (eucharistie): Nechali ho na kříži usušit, tedy mnohem vhodnější tělo Páně jest křížala. To vše ale není žádné bohorouhačství, obě představení jsou bohoslužbou a v průvodu ke druhému zastavení (posezení) jsem měl pocit svaté poutě Písecké, všichni pískovcoví světcí se nám zdáli být nakloněni, už dlouho neviděli průvod svatého divadla, který se bere opravdu vážně a živelně. J.S.T.E totiž navazují na nejstarší českou amatérskou tradici, kterou bylo divadlo církevní. Nezapomínejme také, že nacionalismus, který zrodil Jiráskův Hronov, byl také náboženství. Divadelní budovy jsou jeho svatostánky. Dred tak tedy ukazuje, že se lze navrátit i do těch nejstarších chrámů českého amatérského divadla!





ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Alena Zemančíková

V inscenaci se pracuje s kulturou regionu, který je výsostně středoevropský. Mluvím o broumovském výběžku. Jde o region, ve kterém se nachází řada duchovních, poutních míst. Toto těleso pracuje s duchovním odkazem tohoto regionu. Mně se líbí, že to je pokus o postmoderní apokryfní legendy, které pracují s prvky naivity. Představení má velkou cenu ve svobodě, kterou člověku ponechává. Bylo mi sympatické, jak se na jednu stranu hlásí ke křesťanské symbolice, ale není to žádná agitka.

Karel František Tománek

Hra pracuje s rituálem, s křesťanskou liturgií. Prostředky byly zvoleny mimořádně šťastně. Zajímavá byla cesta od nezúčastněnosti až k pozvání – buď s námi. Bylo to pro mě mimořádné setkání s něčím, s čím jsem se už dlouhou dobu nesešel. Nemluvil bych o herectví, nebylo součástí zadání, které bych měl řešit.

Ján Šimko

Neměli bychom mluvit o divadle, ale o performanci. Takže v kategoriích herectví, scéna atd. nemá cenu uvažovat. Účastníme se události, do které se jako diváci můžeme více či méně zapojit. Divák by měl mít nabídku se té události fyzicky zúčastnit nebo nezúčastnit. Líbila se mi práce s hudbou. Byla škoda, že některá místa byla velmi popisná.

Jan Císař

Inscenace překračuje v mnoha ohledech hranice divadla. Divadelní prvky začínají mít jiné zaměření a mají jiný účinek.

Ani šotek není dokonalý aneb Srandy times

Včera jsem sice tvrdila, že nemá cenu se vymlouvat na Novinářského Šotka, ale dneska tak učiním. Nemůže v tom totiž být nikdo jiný! Považte, copak je možné, aby byli dva Smetákové na jednom gauči? Samozřejmě, že ne. Jan Smeták je jen jeden a Ladislav Smeták není smeták, ale Láďa Marek! Pánové, omlouvám se. Může za to...N.Š. A ještě něco. Když je něco psáno, nemusí to být dáno! Členové souboru DS Kralupy přijeli, viděli a rozhodli se, že se zaručeně do prostoru Divadelní kavárny nevejdou, a tak se nám urodila změna hracího prostoru!!! Inscenace NASETO!? proběhne ve stejnou dobu (ve 12:00, jak je psáno), ale na prknech, co znamenají Čáru! (v divadle Pod čarou, což už je dáno!).

Ta, co přijela do Písku, ale odjede do Kladna

NAHLÍŽENÍ

18. celostátní dílna středoškolské dramatiky a mladého divadla
18. - 21. října 2007, Kulturní středisko města Bechyně

Pořádají: NIPOS-ARTAMA, Sdružení pro tvořivou dramaturgii, Kulturní středisko města Bechyně a občanské sdružení Tatramani

- přehlídka inscenací středoškolských a mladých souborů z celé ČR
- společné diskuse o představeních s přizvanými odborníky
- tvůrčí dílny pro členy souborů a další přihlášené zájemce
- vzájemné setkání, výměna zkušeností a inspirace do další práce

Dílna je určena pro mladé soubory (středoškolské a učňovské skupiny, soubory ZUŠ, DDM, SVC, divadelní studia apod.), které mají chuť ukázat svým vrstevníkům výsledky své divadelní práce, zároveň nahlédnout „pod pokličku“ dalším souborům, společně odkrývat pozadí vzniku inscenací, nabízet i přijímat inspirativní podněty pro další práci.

Soubory, které mají o Nahlížení zájem, vyplní přihlášku (na adrese www.drama.cz) a zašlou ji do 22. června 2007 na adresu Jakub Hulák, ARTAMA, Blanická 4, P.O.BOX 12, 120 21 Praha 2, nebo e-mailem na adresu hulak@nipos-mk.cz. Zároveň s přihláškou pošlou videozáznam představení na DVD, CD či VHS (stačí i pracovní záznam zachycující rozpracovanou inscenaci v současném stavu nebo pouze ukázkou z představení) a text inscenace, nejlépe scénář. Vítaná je i další dokumentace (charakteristika souboru a inscenace, program atd.). Příložené materiály na požádání vrátíme.

Nahlížení 2007 se zúčastní 6 - 8 souborů, které budou vybrány přípravným týmem dílny na základě inspirativnosti a kvality inscenace, technických parametrů, věkového složení souboru (preferujeme 15 - 20 let), dramaturgických kritérií i termínu doručení přihlášky. Soubory se mohou přihlásit i s nehotovou inscenací - setkání jím může pomoci nalézt cestu k jejímu dokončení.

Dílna bude otevřena i jednotlivcům - vedoucím souborů i těm, kteří o takové práci zatím jen uvažují, pedagogům středních škol, studentům a dalším. Nabídka pro tyto účastníky bude uveřejněna v příštím čísle Kormidla.

JIRÁSKŮV HRONOV

UFO (Unikátní francouzské oživení)

UFO (jako Unikátní francouzské oživení)

Lektoři: Dominique Houdart a Jeanne Heuclinová z Paříže. Dvojice světoznámých francouzských loutkářů a specialistů na pouliční a figurální divadlo. J. Heuclinová se navíc specializuje na práci s hlasem. Jejich divadelní aktivity mají velice široký záběr, včetně opery.

LES PADOX

Les Padox je název dílny pouličního divadla, která může i nemusí vyvrcholit uskutečněním regulérního představení. Padoxové jsou mimozemské bytosti, které slétly k nám na Zemi z planety Padoxie a seznamují se s životem u nás. Vypadají poněkud podivně, trochu legračně, trochu ošklivě, ale jsou nesmírně hraví, vynalézaví, pozorní, citliví, dojemní a ve své ošklivosti vlastně velice krásní. D. Houdart pořídil cca 30 bizarních kostýmů Padoxů, dokonce několik i pro menší děti. Síla působení se množí s počtem účinkujících Padoxů. Každý má v kostýmu zabudovaný mikrofon se sluchátky a při hromadných akcích je D. Houdart naviguje skrytým walkie talkie. Během dílny se nejprve frekventanti seznamují s filozofií němých Padoxů. Zkouší různé pohybové etudy a situace. Nejdříve zkouší bez kostýmů, posléze s kostýmy. Vyráží do ulic a zkouší vše v terénu, což je zajímavé např. pro účastníky festivalu, Padoxů je plné město. Viz snímky na <http://d.houdart.free.fr>.

Hronovská dílna Les Padox se bude odvisle od časových možností lektorů konat od čtvrtku 2. 8. (večer) do středy 8. 8. včetně. Její účastníci však budou mít zajištěný pobyt až do konce hronovského festivalu. Počet frekventantů je limitován patnácti osobami. Dílna bude tlumočena. Znalost francouzštiny je výhodou, ne však podmínkou. Účastnický poplatek předpokládáme ve výši 2500,- Kč (bude upřesněno propozicemi, které zájemci o dílnu obdrží nejdéle do poloviny července). Podmínky účasti jsou shodné s ostatními semináři Klubu (nejen) mladých divadelníků 77. Jiráskova Hronova – viz propozice, které spolu s přihláškou naleznete v bulletinu d'ARTAMAN č. 2/2007, případně na www.nipos-mk.cz nebo www.amaterskascena.cz.

POZOR!!! POZOR!!! POZOR!!! POZOR!!! POZOR!!!

Poslední, čtvrté číslo The Sandy Times vyjde pouze v elektronické podobě. Stáhnout si ho můžete z www.nipos-mk.cz a www.amaterskascena.cz. Na stejných adresách budou k dispozici i všechna předchozí čísla.

The Sandy Times

Zpravodaj Celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek 2007.

Redakce: Simona Bezoušková, Jakub Hulák, David Slížek, Martin Vokoun.

Tisk: Centrum kultury o.p.s. Písek